

Az év legsikeresebb
detektívsorozata gyerekeknek!

4

MATEK- NYOMOZÓK

A Hamilton-hullámvasút esete

Daniel Kenney & Emily Boever

Daniel Kenney és Emily Boever

MATEK- NYOMOZÓK

4

A Hamilton-hullámvasút esete

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, 2023

ELSŐ FEJEZET

A NYÁR ELSŐ NAPJA

Stanley az órára pillantott.

– Nem fog sikerülni – szólalt meg.

Huszonhárom másodperc volt hátra.

– Haver! – nógatta Felix. – Csak válassz egyet! A piros legyen, vagy a kék? Gyerünk már!

– De fogalmam sincs, melyiket kellene választanom
– tiltakozott Stanley.

– Hát, tizenkilenc másodpercünk maradt eldönteni.
Ne gondold túl... csak válassz hasraütés-szerűen!

Stanley ismét megvizsgálta a választási lehetőségeket. Piros vagy kék?

– Utálok hasraütés-szerűen választani.

– Jogos – felelte Felix. – Ha van köztünk valaki, akinek a hasára ütve választhatnánk, akkor az csak is én lehetnék.

Felix megragadta a kéket, Gertie felé fordult, és felkészült a legrosszabbra.

Tíz másodperc volt hátra.

– Mire vársz? – sikította Gertie.

– Tedd meg! – harsogta Charlotte.

Hét másodperc volt hátra. Hat. Öt.

– Biztos vagy benne? – kérdezte Felix.

– Csináld már, Felix! – sürgette Gertie. – Csináld!

Három... kettő...

Felix a levegőbe emelte a kezét, és egy pillanatig habozott. Majd feltörte a kék tojást, egyenesen Gertie feje fölé.

Egy!

A csengő felharsant. A tömeg pedig nevetésben tört ki, amint a sűrű tojássárgája végigcsorgott Gertie arcán.

– Szép munka, hasas fiú – morgott Gertie, miközben kirángatott Felix kezéből egy papír zsebkendőt.

– Hé-kás, ne legyél ilyen szigorú a pocakommal – védekezett. – Nem hagyott cserben a sajtos-csokis szardellakatasztrófa óta. És az több mint egy éve történt.

Stanley felpillantott a vidámparki bódé cégérére, ami alatt ácsorogtak, és újra elolvasta a feliratot.

Dr. Mindentudó, a rendkívüli rejtvényfejtő!

Mérd össze az elmédet a zsenialitásommal,

már ha mered...

Mindenki nyer! Hihetetlen nyeremények!
Ár: két jegy. Rejtvények kicsiknek és nagyoknak.

– De hát ez nem is rejtvény volt! – panaszkodott Stanley a bódében ácsorgó férfinak. Dr. Mindentudó fekete öltönyt, piros csokornyakkendőt és egy nagyon magas cilindert viselt. Közepes termetű volt, közepes testfelépítéssel. Így, hogy Stanley jobban belegondolt, minden közepesnek tűnt a férfin, leszámítva a hosszú bajszát, ami mindkét oldalon csicsás csavarba volt perderve.

Dr. Mindentudó a bajsza jobb oldalát tekergetve elmosolyodott.

– Biztosíthatlak, fiatalember, hogy a rejtvény igazságos volt. Elétek tártam két tojást. Az volt a feladatok, hogy fejtsétek meg, melyik igazi, és melyik hamis. Hatvan másodpercek volt eldönteni. És a döntéseket úgy kellett próbára tennetek, hogy feltörtétek a tojást egy önkéntes feje fölött. Megfejtettétek, feltörtétek, és a bátor ifjú hölgy szerencsétlenségére, tévesen választottatok.

– De megérte a nyereményért – szólalt meg Gertie, aki végignézett a bódé hátsó polcain sorakozó, értékes kütyüket rejtő dobozokon. – Lássuk csak, én ezt a szép, csillogó, ezüstszínű tabletet kérném. Hacsak nincs egy ugyanilyen rózsaszínben.

Dr. Mindentudó felkacagott.

– De hát nem oldottátok meg a rejtvényt, drágám!
Herman a cégérre mutatott.

– Itt az áll, hogy mindenki nyer.

– És így is van – mondta a férfi. – Mindenki nyer *valamit*. Vagy a hátsó polcokon sorakozó díjak egyikét viheti haza, vagy... Vagy valami még értékesebbet: tudást. Ti, ifjú barátaim, tudással gazdagodtatok. Most már tudjátok, melyik tojás volt igazi, és melyik hamis.

– Várjunk csak! – szólt közbe Charlotte, miközben kézbe vette a piros tojást. – Honnan tudjuk, hogy nem igazi-e ez a tojás is? Ha *mindkét* tojás igazi, akkor minden alkalommal maga nyer.

A férfi a köztük elterülő pultra mutatott, és mosolygott.

– Csak tessék!

Charlotte elvette a piros tojást, és kétszer a pulthoz ütötte. Mindkét hüvelykujját a repedésbe nyomta, majd kettéválasztotta a tojáshéjat. A feltört tojásban pedig egy olyan apró madárka ücsörgött, amelyet még sosem láttak. Koromfekete volt, leszámítva az élénk-vörös pöttyöket a szárnyai végén.

Charlotte megpróbálta köré fogni a kezét, de a madár elröppent a legközelebbi fa irányába.

– Ezt meg hogy csinálta? – kérdezte Gertie Dr. Mindentudót.

– Bocsáss meg, de nem árulhatok el ilyen üzleti titkokat csak úgy – felelte a férfi. – Annyit mondhatok,

hogy egyetlen madárnak sem esett bántódása a rejtvényeim megalkotása során. Akár úgy is fogalmazhatnék, hogy nem lőttünk ágyúval verébre.

– De hát ez nem is volt rejtvény – ismételte el Stanley, ezúttal kissé határozottabb hangon. – Az előttünk lévőknak hatvan másodpercük volt megoldani egy logikai feladványt. Az előttük lévőknak pedig hatvan másodperc alatt kellett megoldaniuk a Hanoi tornyait. Amit mi álmunkban is meg tudnánk csinálni. Na, *azok* rejtvények voltak. A miénk viszont nem. Válaszszunk egy tojást? Mi alapján? A tojások teljesen egyformák voltak a magasságukat és súlyukat tekintve, már amennyire meg tudom állapítani. Ha megráztuk őket, érzetre ugyanolyanok voltak, és mindkettő az oldalán pörgött a csúcsa helyett. Az egyetlen különbség a színükben rejlett. Ez nem rejtvény... csak találgatás.

– Aha – értett egyet Felix. – És amúgy is, ki hallott már *Doktor* Mindentudóról? Mi történt a jó öreg *Mister* Mindentudóval?

A férfi megvonta a vállát.

– A családomban én voltam az első, aki elvégezte a főiskolát. Most pedig, gyerekek, mivel igazán jól viselkedtetek, megosztok veletek még egy hasznos tudnivalót, teljesen ingyen: nem minden rejtvényt lehet az agyatokkal megoldani. Néha csak választanotok kell, és remélnetek a legjobbakat. Van az úgy, hogy egy rejtvény csak egy rejtvény.

– Nagyon köszönjük ezt az aranyló tudásmorzsát – morgolódt Gertie –, de én jobban örülnék a tabletnek. Azon tűnődöm, vajon mennyit osztott ki közülük valójában.

Dr. Mindentudó ismét elmosolyodott.

– Összesen nullát. Én ugyanis egy géniusz vagyok. De ideje bezárnom, itt az ebédszünetem, nektek pedig ideje továbbállnotok, hogy kiélvezzétek a délután hátralevő részét. Jól értem, hogy ez a nyári szünetetek első napja, ami egybeesik a vidámpark nyitónapjával?

– Így van – felelte Charlotte. – A Hamilton Park minden évben a tanév utolsó napja utáni első napon nyit ki. Ez a hagyomány.

– És micsoda hagyomány! – kiáltott fel Felix. – Egy káprázatos nap erejéig a gyerekek ingyen léphetnek be, ingyen ülhetnek fel mindenre, és ingyen tömhetik tele a fejüket vattacukorral. Amivel én megpróbálok óvatosan bánni, tekintve, hogy én vagyok a közönségkedvenc a délutáni tölcsérfánkevésen.

Dr. Mindentudó megemelte a kalapját.

– Látom, nem én vagyok az egyetlen, akinek bokros teendői akadnak. Kövessük hát kis madárbarátunk példáját, és induljunk utunkra!

Azzal búcsúzóul odabiccentett, a tömeg pedig feloszlott. A férfi meghúzott egy kötelet, mire egy nagy fatábla leereszkedett, elfedve ezzel a bódé ablakát.

A táblán a következő felirat díszelgett: EBÉDELNI MENTEM.

– Azt nem tudom, hogy tényleg ebédelni ment-e, de az biztos, hogy kissé elmentek neki otthonról – vetette oda Gertie.

– Ez nem volt igazságos rejtvény – dörmögte Stanley.

Charlotte hátba veregette a fiút.

– Ne hagyd, hogy ez elrontsa az egész napodat!

– Így van, Stanley – csatlakozott Gertie. – Tudok három rövid szócskát, ami majd felvidít. Hamilton Hullám Vasút. Vagy a hullámvasút egy szó?

– Általában egybeírják – hangzott a válasz. – És így is szerepel a szótárban; habár a hétköznapi használatban nem helytelen különírni sem. Ugyanakkor a Hamilton Park egybeírja, így ebben az esetben mindenképp el kell hagynod a szóközt.

Gertie hátrafordult, hogy megkeresse a hang forrását, és hirtelen azon kapta magát, hogy egy különösen szép lánnyal néz farkasszemet.

– Talán jobb lenne, ha távoznál ebből a *szóközből*, Polly Partridge. Ez egy magánbeszélgetés.

Polly már épp a határán volt, hogy visszaszóljon Gertie-nek, de végül a dühös tekintete mosollyá szelídült.

– Úgy látom, nem én vagyok errefelé az egyetlen, aki szerint kezd elszaladni veletek a ló, matekstréberek.

Valaki úgy döntött, hogy elkelne némi tojás az arcodra, mi? Ebben az esetben a *mi* munkánkat már el is végezték, hölgyeim és uraim.

Az Irodalom Klub sznobjai Polly háta mögött egyetértően felhorkantak.

Polly az órájára pillantott.

– Hamarosan kezdődik a fő attrakció, Stanley! Győzőn a jobbik! Ha siettek, talán még marad időtök, hogy felüljetez egy dedós mutatóványra.

Azzal az Irodalom Klub különítménye kacagva elballagott.

– Milyen jól ismer engem – sóhajtott fel Felix.

– Maradj nyugton, Gertie! – szólt rá Charlotte. – Gyere csak ide! Úgy elvörösödtél, hogy a tojás elkezdett megsülni a hajadban.

– Az én drága Pollymnak igaza van az idővel kapcsolatban – folytatta Felix. – Még épp elég, ha sietünk. Ki tart velem? Indulhat a para!

Charlotte felsóhajtott, majd Stanley felé fordult.

– Tudod, hogy addig nem fogja be, amíg fel nem ül rá.

– Legyen – egyezett bele Stanley. – Essünk túl rajta!

Az öt Mateknyomozó – Stanley, Charlotte, Gertie, Felix és Herman – befordult a sarkon, és megtorpant egy kicsiknek való, ütött-kopott játék előtt. Egy körpályás minihullámvasút volt három, nem túlságosan meredek lejtővel. A mozdony egy hatalmas bohócfej alakját öltötte, gigantikus piros orral és vészjósló

mosollyal az arcán, az ezt követő kocsik pedig apró Volkswagen Bogarakra hasonlítottak. A kocsik mozdatlanul álltak, gyakorlatilag sorba sem kellett állni a hullámvasút előtt.

Ahogy a bejárathoz közelítettek, hátborzongató ordítás harsant fel a bohóc természetes orrának hangszórójából:

– Há-há-háááá! Gyertek, üljetek fel, gyerekek! Jó móka lesz! Há-há-háááá!

Két kisgyerek, akik a szüleikkel sétáltak a közelben, ennek hallatán sarkon fordult és sírva elszaladt.

– Ez a legrémisztőbb dolog, amit valaha láttam – szólalt meg Herman. – Vagy hallottam.

– Elméletileg nem annak indult – mondta Stanley. – A szüleim szerint annak idején, mielőtt lekopott róla a festék, és a hangszóróból sem olyan hangok harsogtak, mintha benyelte volna a legrosszabb rémálmod. Ez volt az egyik legnépszerűbb játék a vidámparkban. De az idő nem bánt kesztyűs kézzel Papa Bohóccal, ezért a mai gyerekek már inkább úgy ismerik, hogy *Para* Bohóc.

– Akkor miért nem zárják be? – kérdezte Herman. – Épeszű ember nem ülne fel erre a dologra.

– Mert nem mindenki épeszű errefelé – felelte Ger-tie, és mutatóujjával Felix felé intett, aki a kerítésnek támasztott könyökkel, kezét összefonva, vágyakozó tekintettel meredt a hullámvasútra.

Herman vetett még egy pillantást Parára.

– Csak Felix miatt tartják nyitva ezt az izét?

– Nem – mondta Gertie. – Szerintem ez elvi kérdés.

Mr. Hamilton nem zár be semmit, akármi történjen. Azt mondta, hogy amíg egy Hamilton irányítja a helyet, addig minden gyerekek meg kell adni a lehetőséget, hogy kiélvezze a parkot annak eredeti formájában.

– Ezért nálunk található az ország legrégebbi fa hullámvasútja – tette hozzá Stanley. – Ez egy nemzeti történelmi nevezetesség, tudjátok.

– Igen, Stanley – felelte Gertie. – Tudjuk.

– A korai huszadik századi mestermunka kiváló példája.

– Igen, Stanley – mondta Gertie. – Tudjuk.

– Imádom ezt a hullámvasutat.

– Nos, akkor – mosolyodott el Gertie – talán ebben az évben végre fel is ülhetnél rá.

Stanley a levegőbe emelte a mutatóujját.

– Attól még, hogy az ember imád egy hullámvasutat, nem feltétlenül muszáj felülnie rá.

– De néha igen – szólt közbe Felix, majd Hermanhoz fordult. – Gyere, kishaver, ez az első alkalom, hogy velünk vidámparkozol. Muszáj felülnöd velem Parára, hogy teljes legyen az élmény.

– Há-há-háááá! – rikácsolta a bohóc orra.

– Kösz, inkább kihagyom – jelentette ki Herman.

– Ahogy érzed. – Felix odadobta a telefonját Hermannak. – Tessék, akkor készíts rólam egy képet!

Minden évben készült egy kép, egyéves korom óta. Nézd csak!

Herman végigpörgetett egy képekkel teli mappát Felix telefonján, aminek az *Én & Para* címet adták. Az első képen egy apró, vörös hajú kisgyerek szerepelt, aki alig tudott egyedül felülni, és a mozdonyban ücsörögve mindkét icipici kezével szorította a védőkorlátot. Az egymást követő képeken a kisgyerek egyre nagyobbra nőtt, míg végül egy száznyolcvan centis kamasz ékelődött be ugyanabba az apró kocsiba.

– Ezen a képen nem látok mást, csak karokat és térdeket – szólta Herman Gertie-hez. – Tutira befér?

– Épphogy. Tavaly nem sokon múlt, hogy ne egy konzervnyitóval kelljen kiműtenünk onnan – felelte a lány.

Felix átvette magát a rámpán, és oda-vissza cikázott az üres sor éles kanyarjaiban.

– Tudod, hogy egyszerűen csak idesétálhatnál – szólalt meg a jegyszedő, aki a székében ülve tartotta nyitva a kijárat kapuját.

Felix megrázta a fejét.

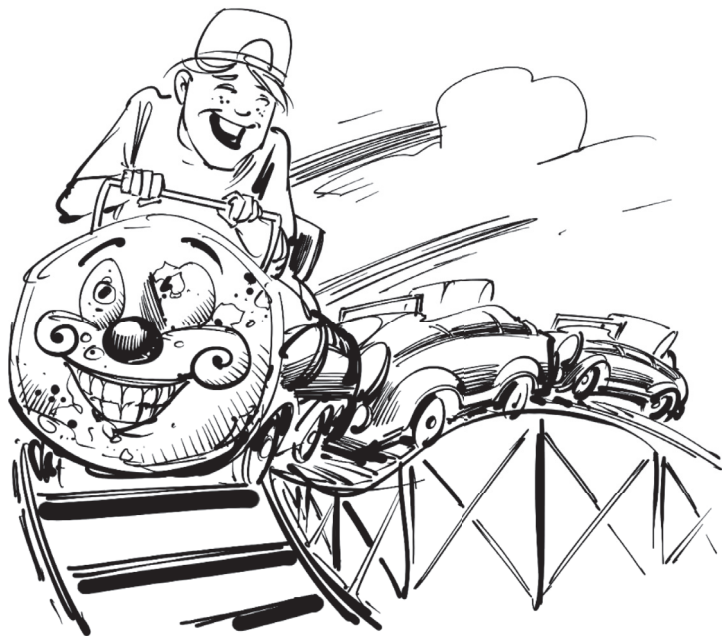
– Nem törhetem meg a hagyományt.

Rövid küszködés után elfoglalta helyét a bohócos kocsiban, két lapátméretű kezével megkapaszkodott a védőkorlátban, és felkiáltott:

– Hadd szóljon!

A jegyszedő megnyomott egy gombot, mire egy csengő csilingelni kezdett. Az apró hullámvasút életre

kelt, és lassan araszolt felfelé az első emelkedőn. Fokozatosan veszített a lendületéből, és épp, amikor elérte az emelkedő csúcsát, majdnem teljesen le is állt, de végül sikerült túllendülnie az emelkedőn, magányos utasa pedig örömeiben a levegőbe emelte mindkét kezét.

Miközben végigsiklott a kanyargó pályán, Felix kánonban bömbölt Para orrával:

– Há-há-hááá! – Herman pedig a telefonnal rögzítette mindezt.

Négy kör után a csengő ismét csilingelt, a hullámvasút pedig nyikorogva megállt. Felix egy ujjával körözött a feje fölött:

– Még egyszer! – kiáltotta.

– Várjon csak! – kiabált Stanley a jegyszédőnek. – Felix, a színpadhoz kell mennünk!

– Csak még egyszer! – könyörgött Felix.

Stanley Felix feje fölött az óriási kivetítő felé mutatott, ami a vidámpark szinte minden pontjáról látható volt. Jelenleg néhány fontosnak tűnő ember vilant fel rajta, akik a színpadon gyülekeztek.

– Hát jó – tekergőzött ki Felix a mozdonyból. – Köszí, Sue! Merre leszel a nap hátralevő részében?

– Most, hogy végeztél a köröddel? – kérdezett vissza. – A lufi-dartsnál fogok segíteni. Köszí, hogy korán jöttél. Tavaly egész nap rád kellett várnom.

– A türelem rózsát terem – papolt Felix. – De Stanley arcát elnézve, az ő türelme mára elfogyott. Találkozunk jövőre.

A gyerekek a vidámpark közepe felé szaladtak.

A színpadot egy tágas tér tulsó végében állították fel. Az óriási kivetítőn most Mr. Hamilton, a vidámpark vezetője virított premier plánban, és épp beszédet mondott. Mögötte állt dr. Cooling, a Ravensburgi Általános Iskola igazgatója.

– Ennek nem tízkor kellett volna kezdődnie? – kérdezte Gertie.

– Úgy tűnik, korábban kezdik – mondta Charlotte. – Szerintetek be tudunk osonni hátul úgy, hogy ne vegyék észre?

– Nem – felelte Herman, és előremutatott.

Stanley felnézett, és a saját arcát látta viszont az óriási kijelzőn.

– És itt is vannak – harsogott Mr. Hamilton hangja a hangszórókból. – Mateknyomozók, kérlek, gyertek fel a színpadra, és csatlakozzatok a Hamilton Park Díj többi jelöltjéhez!

MÁSODIK FEJEZET

A GYŐZTES PEDIG...

– Mosolyogj, Stanley! – szólt rá Gertie. – A te arcod most a vidámpark fő látványossága.

Jókora tömeg gyűlt össze a téren, akik a Mateknyomozók láttán mind tapsolni kezdtek.

Miközben Stanley és a többiek átvágtak a tömegen, néhányan kezet is ráztak velük. Mások gyorsan lőttek pár szelfit. Egy vörös hajú lány még autogramot is kért Felixtől.

– Stanley! – kiabált valaki a tömegből. – Hé, Stanley, várj meg!

Egy fiú rohant utánuk. Blaise Brown volt, az egyik iskolai barátjuk a Természetismeret Klubból.

– Helló, Blaise! – köszöntötte Stanley. – Mizu?

– FigyeljeteK, tudom, hogy elég elfoglaltak vagytok. És azt is tudom, hogy most már komoly bűntényeket oldotok meg, és nem igazán van időtök ilyen apróságokra. De megígértem a húgomnak, hogy ezt odaadom nektek. – Azzal átnyújtott egy borítékot Stanley-nek.

– Nem, nem, nem! – tiltakozott Gertie. – Van erre egy eljárásunk. Ha napirendre szeretnél kerülni, akkor foglalhatsz időpontot, mint bárki más. Leghamarabb három hét múlva tudunk fogadni.

– De ez csak... – kezdte Blaise.

– Gyere el holnap a lombházba – mondta Stanley, és próbálta visszaadni a borítékot.

De Blaise nem fogadta el.

– Értem – nyugtázta. – Most már híresek vagytok. Legalább elmondhatom magamról, hogy régről ismerlek. – Azzal eltűnt a tömegben.

Mr. Hamilton integetett nekik.

– Jól van, gyerekek – mondta. – Gyertek fel, csatlakozzatok hozzánk!

Stanley, Charlotte, Gertie, Felix és Herman felmásztaK a színpad oldalának lépcsőin, majd odakísérték őket, ahol egy csoport korukbeli gyerek ücsörgött. A Mateknyomozók elfoglalták az öt üres ülőhelyet.

– A szüleim nagyon le lesznek törve, hogy lemaradnak erről – suttoKta Gertie. – Azt mondtam nekik, hogy tízKor kezdődik. Nem látom őket sehol.

– Én sem az enyémeKet – súKta vissza Stanley.

– Ahogy már említettem – szólt Mr. Hamilton a tömeghez –, akadnak olyanok, akik szerint a vidámparkunknak változásra van szüksége. És vannak néhányan, akik szerint amíg egy ilyen öreg főszer mozgatja itt a szálakat, a változás lehetetlen. – A közönség felnevetett, és Mr. Hamilton is velük nevetett. – Nos, lehet, hogy tényleg szeretem a hagyományokat – mondta. – Talán túlságosan is nagy becsben tartom ennek a régi helynek a hangulatát. Talán szeretem a régi játékokat. De azt is vallom, hogy a változás néha jó lehet. Ezért ebben az évben új hagyományt indítok: a Hamilton Park Díjat.

Tapsvihar tört ki.

– Mint azt tudják, ezeket a gyerekeket önök jelölték, a közösség. Olyan gyerekeket, akik bizonyították: remek jellemmel bírnak, a szívükön viselik a sorsukat, és ezért tenni is hajlandóak. Ezért idén négy csoportra szűkítettük le a választást, akik közül mindenki győzelemre érdemes.

Még nagyobb tapsvihar következett.

Mr. Hamilton megfordult, és a gyerekekre nézett.

– Az én szememben mind győztesek vagytok. Tudom, hogy nem a hírnévért és a kitüntetésekért teszitek, amit tesztek. De szeretném egy kis aprósággal kimutatni, milyen nagyra értékelem a tevékenységeket. Ezért a második helyezettek nevét téglába gravírozzuk, és ezzel díszítjük majd a park bejáratához

vezető utat. És kapnak egy százdolláros vásárlási utalványt is Mr. Douglas játékboltjába.

Tapsvihar és éljenzés tört ki ennek hallatán.

– De az első Hamilton Park Díj győzteseinek főnyereménye nem más, mint az, hogy a nevüket egy emlékműre helyezett plakett őrzi majd a tér közepén... És egy *egész szezonra szóló*, a Hamilton Park minden játékára, látványosságára, előadására és finomságára érvényes bérletet is kapnak.

A közönség csak ámuldozott.

Felix majdnem leborult a székéről. Amint visszanyerte az egyensúlyát, így szólt a barátaihoz:

– Tudtam a játékboltos utalványról és a megbecsülésről, na de a bérletről a Hamilton Parkba? Gondoljatok bele, mennyi gyorskaja, mennyi koncert, hány kör Parával...

Mr. Hamilton folytatta.

– A jelölteket pedig a mögöttem álló úriember fogja bemutatni, aki mindenkinél jobban ismeri őket. Természetesen a Ravensburgi Általános Iskola igazgatójáról, dr. Coolingról beszélek.

Cooling igazgató a mikrofonhoz lépett.

– Köszönöm, köszönöm, köszönöm. De tudom, hogy nem azért gyűltek ma itt össze, hogy engem hallgassanak, így hadd mutassam be a legelső Hamilton Park Díj jelöltjeit. Gyerekek, kérlek, álljatok fel, amikor a neveteket halljátok!

Lepillantott a kezében lévő papírlapra.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Először is, itt van velünk a Görkorisok A Szemeltelés Ellen csapata. Ők a testedzés iránti megszállottságukat a tisztább Ravensburgért folytatott szenvedélyes küzdelmükkel kapcsolják össze.

A közönség hangosan éljenzett, miközben a négy, térdvédőt és bukósisakot viselő gyerek körbe-körbe gurult, és közben pacsikat osztott egymásnak.

– A második csapatunk a Fel A Fára. Ezek a gyerekek azzal töltik a délutánjaikat és hétvégéiket, hogy elveszett macskákat és kiscicákat mentenek, ezzel is segítve Ravensburg Tűzoltóságát, akik így kevésbé szőrös polgárainkra tudnak összpontosítani.

Újabb hangos éljenzés. Három nagyon magas gyerekek állt fel, hogy meghajoljanak a közönség előtt.

– A harmadik csoport sok néven fut, de ma a Diákok Az Osztott Főnévi Igenevek zászlaja alatt végzett munkájukért állnak a színpadon. A nyelvtanilag helytelen dolgok iránti utálatukat egy virágzó általános iskolai fejlesztő program kialakításával vezették le.

Az Irodalom Klub felpattant, és integetni kezdett a közönségnek: könyök, könyök, csukló, csukló.

– A negyedik csoportot pedig – folytatta Cooling igazgató – minden ravensburgi lakos jól ismeri. Nem kis hírnévre tettek szert gyors észjárásuknak és bátorságuknak köszönhetően. Még a rendőrségünknek is segítettek megoldani néhány igazán fontos ügyet. Nem másról beszélek, mint... a *Mateknyomozókról!*